



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 643/2015
10.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца С.Ђ. из Л., чији је пуномоћник В.С., адвокат из Л., против туженог КЈП Ј. Б., чији је пуномоћник П.П., адвокат из Л., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2736/14 од 09.12.2014. године, у седници одржаној 10.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2736/14 од 09.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану П1 15/14 од 12.06.2014. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и поништено решење туженог од 17.07.2012. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду од 23.12.2009. године, па је наложено туженом да га врати на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми. Ставом другим изреке обавезан је тужени да плати тужиоцу регрес за коришћење годишњег одмора и то за 2010. годину у висини од 5.000,00 динара са каматом од 01.07.2011. године до исплате и за 2011. годину 5.000,00 динара са каматом од 01.01.2012. године до исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 193.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2736/14 од 09.12.2014. године, жалба туженог је одбијена, као неоснована, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се ревизија може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је решењем Скупштине општине Бојник од 27.12.2008. године именован за ВД директора туженог, на период од годину дана, на основу чега је тужилац са туженим, 30.12.2008. године, закључио Уговор о раду, који је у име туженог потписао председник Управног одбора. У члану 3. Уговора, који регулише период на који се заснива радни однос, није прецизно одређено на који период се исти заснива, већ су заокружене обе варијанте, односно и варијанта да заснива радни однос на одређено време (без означавања периода или датум заснивања и престанка радног односа) и варијанта да се радни однос заснива на неодређено време, а само се у члану 7. Уговора наводи да је тужилац дужан да ступи на рад 27.12.2008. године. Одлуком СО Бојник од 29.03.2010. године, тужилац је именован за директора туженог на период од 4 године, а у досијеу тужиоца налази се Уговор о раду од 23.12.2009. године, који је у име туженог потписао сам тужилац, док на месту запосленог нема потписа, у коме се такође не наводи период на који је радни однос заснован, као ни да ли је заснован на одређено или на неодређено време. Решењем СО Бојник од 08.06.2012. године, тужилац је разрешен дужности директора, на основу чега је нови ВД директор донео побијано решење од 17.07.2012. године, којим се тужиоцу отказује радни однос закључно са 21.08.2012. године. У образложењу овог решења се наводи да му се радни однос отказује јер на функцију директора није изабран из редова запослених.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да су судови правилно усвојили тужбени захтев и поништили решење туженог, налазећи да се, применом члана 31. Закона о раду, има сматрати да је тужилац закључењем уговора о раду од 30.12.2008. године, у коме није утврђено време на који се радни однос заснива, засновао рани однос на неодређено време.

Наиме, одредбом члана 31. став 2. Закона о раду ("Сл.гласник РС" бр.24/05, 61/05 и 54/09), прописано је да Уговор о раду у коме није утврђено време на које се закључује сматра се уговором о раду на неодређено време.

У конкретном случају, тужилац је, по именовану за ВД директора туженог, са туженим закључио Уговор о раду од 30.12.2008. године, у коме је означено (заокружен) да заснива радни однос и на одређено и неодређено време, не наводи се период заснивања радног односа, као ни датум престанка, на основу чега судови правилно закључују да није утврђен период на који заснива радни однос код туженог, па основано налазе да се применом члана 31. став 2. Закона о раду, има сматрати да је закључењем овог уговора засновао радни однос на неодређено време. Након закључења овог уговора, а после именовану за директора туженог од стране СО Бојник, радно-правни статус тужиоца није промењен, јер Уговор о раду од 23.12.2009. године не производи правно дејство

(није правно ваљан), с обзиром да није закључен (потписан) између послодавца и запосленог, при чему се и у њему не наводи период заснивања радног односа.

Имајући ово у виду, правилно судови налазе да је закључењем Уговора о раду од 30.12.2008. године, тужилац засновао радни однос код туженог на неодређено време, па му разрешењем са функције директора, није могао престати и радни однос, без обзира што на ту функцију није изабран из редова запослених, а што и побијану одлуку туженог чини незаконитом, па је као таква правилно поништена, као незаконита.

Применом члана 191. став 1. и 2. Закона о раду, нужна правна последица незаконитог престанка радног односа је враћање на рад – ако то запослени тужбом захтева. У конкретном случају тужилац је тужбом поставио и захтев за враћање на рад, па су судови правилном применом наведене законске одредбе усвојили тужбени захтев и у овом делу.

Наводима у ревизији којима се оспорава оцена изведених доказа, заправо се оспорава утврђено чињенично стање, па их Врховни касациони суд није ни ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**